

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: T. H.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2017, č. j. KUZZL- 46196/2017, sp. zn. KUSP-79988/2016/DOP/BI,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2017, č. j. KUZL- 46196/2017, sp. zn. KUSP-79988/2016/DOP/BI (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo v sankční části výroku změněno rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž ze dne 25. 10. 2016, č. j. MeUKM/068740/2016, sp. zn. MeUKM/077164/2015 361-608 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupcích“), tak, že byla pokuta ve výši 2 500 Kč snížena na částku 2200 Kč, a to při současném uvedení odkazu na ustanovení zákona, podle kterého byla uložena.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 6. 12. 2015 (opraveno usnesením ze dne 16. 11. 2016, č. j. MeUKM/074583/2016/6) v 11:26 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn., RZ:, na silnici č. I/55 v obci Hulín na ul. Záhlinická ve vzdálenosti 177,8 metrů od domu č. p. 475 ve směru jízdy od ul. Poštovní na obec Záhlinice, a nerespektoval rychlost stanovenou pro daný úsek 50 km/h, když mu byla hlídkou Policie ČR DI Kroměříž prostřednictvím silničního radarového rychloměru MicroDigiCam LTI, v. č. UX018191, naměřena rychlost 66 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h byla žalobci jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 63 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 13 km/h. Současně nebyl žalobce za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Podané odvolání nepovažoval za důvodné, neboť bylo spáchání přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti a řízení vozidla bez použití bezpečnostního pásu spolehlivě prokázáno, a to nejen záznamem přestupku a svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, ale také podklady ve smyslu odborných vyjádření a příslušné pasáže návodu k obsluze rychloměru, které byly do správního spisu dodatečně založeny. Následně se žalovaný v kontextu provedených důkazů a skutkových okolností případu podrobně zabýval vypořádáním dílčích námitek směřujících proti správnosti provedeného měření rychlosti a věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. Podle názoru žalovaného bylo žalobci spáchání obou přestupků bez důvodných pochybností prokázáno.
3. Pokud se jedná o výši uložené sankce (od účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. se jedná o správní trest), žalovaný zdůvodnil její snížení polehčujícími okolnostmi, a to zejména tím, že nemá žalobce v EKŘ zapsané žádné aktuální přestupky. Na druhou stranu doplnil, že její uložení na spodní hranici zákonem stanovené sazby by nereflektovalo skutečnost, že žalobce se k protiprávnímu jednání nedoznal a neprojevil ani sebemenší lítost. Pokuta byla navíc ukládána za dva přestupky ve společném řízení, přičemž se jich žalobce dopustil z vědomé nedbalosti. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti nebylo marginální.

III. Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že odpovědnost za přestupky zanikla dříve, než došlo k nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Ke spáchání přestupku totiž mělo dojít dne 6. 12. 2015, ale napadené rozhodnutí nabylo právní moci až dne 13. 7. 2017, tedy déle než rok po spáchání přestupku. V tomto kontextu žalobce poukázal na problematiku nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích č. 204/2015 Sb., která měla podle čl. XXVI dělenou účinnost. Argumentace žalobce pak spočívala v tom, že rozhodný čl. II odst. 3 citované novely nespadá pod ustanovení, která nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015, neboť se na něj vztahuje účinnost stanovená obecně pro celou citovanou novelu, tedy ode dne 1. 10. 2016. Na projednávanou věc proto neměla být tato novela zákona o přestupcích ve vztahu k otázce zániku odpovědnosti za přestupek aplikována.
5. Dále žalobce namítal, že byla pokuta bez ohledu na její následné snížení žalovaným uložena v rozporu se zákonem, přičemž je její výše nepřezkoumatelná. Podle názoru žalobce nebyly dány důvody k tomu, aby byla pokuta uložena nad spodní hranici zákonem stanovené sazby. Konkrétně argumentoval tím, že mu nelze klást k tíži, že se ke spáchání přestupku nedoznal. Stejně tak se žalobce neztotožnil s úvahou žalovaného, že by uložení pokuty na spodní hranici zákonného rozpětí znemožnilo reflektovat v jiných případech skutečnost, že pachatelé přestupku vinu nepopírají. Za tímto účelem mohou být totiž využity jiné druhy správních trestů či zkrácená forma přestupkového řízení.
6. Kromě toho nebylo podle názoru žalobce jednoznačně vymezeno, jak byla ze strany správních orgánů míra zavinění hodnocena. Přestože prvostupňový správní orgán výslovně uvedl, že nezná důvody žalobce k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, dovodil, že se jej dopustil minimálně z vědomé nedbalosti. Tato skutečnost však nebyla v řízení prokázána. Podle názoru žalobce navíc nelze přihlížet při stanovení výše pokuty k tomu, v jaké míře byla nejvyšší dovolená rychlost překročena, neboť se jedná o součást skutkové podstaty přestupku. Tím došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Z těchto důvodů žalobce považoval uloženou pokutu za nezákonnou a neodůvodněnou.
7. Závěrem pak žalobce namítl, že nebyla ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo o pokutě rozhodováno. Konkrétně poukázal na absenci ust. § 12 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“). Podle jeho názoru se navíc správní orgány nezabývaly tím, zda je pro něj nová právní úprava ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích příznivější. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud prvostupňové a napadené rozhodnutí zrušil, žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že k zániku odpovědnosti za přestupek v posuzované věci nedošlo. Pokud se jedná o žalobcem namítanou účinnost novely zákona č. 204/2015 Sb., žalovaný k tomu uvedl, že nabyl rozhodný čl. II odst. 3 účinnosti v souvislosti s čl. XXVI ve spojení s čl. I bodu 6 daného právního předpisu

- dne 1. 10. 2015. Pokud totiž pracují přechodná ustanovení se slovním spojením „nabytí účinnosti tohoto zákona“, musí být tento okamžik v případě dělené účinnosti právního předpisu vždy posuzován ve vztahu ke konkrétní části dotčeného zákona.
9. Žalovaný dále nezpochybnil tvrzení žalobce, že nemůže být obviněn z přestupku k výpovědi nebo doznání donucován. V posuzované věci nicméně žalovaný hodnotil pouze skutečnost, zda žalobce projevil sebemenší lítost za přestupek, jehož spáchání mu bylo spolehlivě prokázáno. Při výměře pokuty pak byla zohledňována také jiná zákonná kritéria, jako je způsob a okolnosti spáchání přestupku, jeho následky, míra zavinění či pohnutky a osoba pachatele. Podle názoru žalovaného možnost hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností do značné míry závisí na tom, zda obviněný se správními orgány spolupracuje či nikoliv. Nelze navíc přisvědčit žalobci v tom, že lze v jiných případech reagovat na sebereflexi obviněného z přestupku uložením správního trestu ve smyslu napomenutí, protože zákon u daného druhu přestupku umožňuje pouze uložení pokuty.
10. Ve vztahu k otázce zavinění pak žalovaný doplnil, že ke spáchání přestupku postačovalo zavinění z nevědomé nedbalosti. Podle názoru žalovaného nicméně naplňuje jednání spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti a nepoužití bezpečnostního pásu spíše znaky úmyslu, neboť žalobce musel vědět, že se nachází v obci a že musí použít bezpečnostní pás. Jednání žalobce proto bylo hodnoceno jako dosahující intenzity minimálně vědomé nedbalosti. Pokud se jedná o námitku zákazu dvojího přičítání, žalovaný poukázal na skutečnost, že právě zakotvení spodní a horní hranice zákonné sazby správním orgánům umožňuje zohledňovat při ukládání pokuty individuální okolnosti případu, včetně míry překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Za vadu prvostupňového rozhodnutí nelze podle žalovaného považovat neuvedení odkazu na dnes již neplatné ust. § 12 zákona o přestupcích, protože stanovovalo pouze demonstrativní výčet okolností, které mají být při ukládání druhu a výměry správního trestu zohledněny. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
11. Na vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které předně uvedl, že na konání ústního jednání před krajským soudem nadále netrvá. Následně ve vztahu k žalobním námitkám odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 4. 2018, č. j. 41 A 17/2017 – 62, ve kterém bylo jeho námitce ohledně zániku odpovědnosti za přestupek vyhověno. Současně žalobce v souvislosti s tvrzenou nezákonností a nepřezkoumatelností sankce doplnil, že správní orgán při výměře pokuty zohledňoval v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání závažnost přestupku a skutečnost, že byl spáchán v obci. Kromě toho by mělo být spáchání přestupku v dopoledních hodinách a v den pracovního klidu polehčující okolností. Zavinění ve formě vědomé nedbalosti nebylo prokázáno a žalobci bylo nezákonně kladeno k tíži, že se ke spáchání přestupku nedoznal a neprojevil žádnou lítost.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

12. S ohledem na skutečnost, že žalobce v žalobě nedostatky ve zjišťování skutkového stavu ohledně spáchání přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti a řízení vozidla bez použití bezpečnostního pásu nenamítal, poukazuje krajský soud pouze na stěžejní skutkové okolnosti zřejmé z podkladů, které jsou ve správním spisu založeny.

13. Jako součást policejní dokumentace se ve spisu nachází oznámení přestupku, úřední záznam, záznam přestupku a v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru. V rámci nařízených ústních jednání ve věci pak byly za účelem zjištění skutkového stavu dále provedeny důkazy svědeckými výpověďmi obou zasahujících policistů a spolujezdkyně žalobce.
14. Prvostupňový správní orgán dále v kontextu námitek žalobce ohledně správnosti provedeného měření rychlosti založil do spisu vyjádření společnosti ATS-TELECOM PRAHA, a.s. ze dne 10. 8. 2016. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce odvolal.
15. V rámci odvolacího řízení poté žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí do spisu založil pasáž návodu k obsluze rychloměru ohledně jeho technických údajů a vyjádření ke způsobu měření rychlosti Mgr. Tomáše H. ze dne 15. 5. 2017 a Ing. Jiřího T. ze dne 30. 1. 2017.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
17. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
19. Žaloba **není důvodná**.
20. Krajský soud připomíná, že žalobce v žalobě sdružil větší množství námitek, kterými brojil proti procesnímu postupu správních orgánů, včetně nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Naopak žádná z jeho námitek nesměřovala proti skutkovému stavu věci, který považovaly správní orgány za zjištěný bez důvodných pochybností.
21. Předně pak žalobce namítal, že odpovědnost za přestupky zanikla dříve, než došlo k nabytí právní moci napadeného a prvostupňového rozhodnutí. V tomto ohledu odkazoval na skutečnost, že lze institut přerušení běhu prekluzivní lhůty zahájením řízení a vydáním rozhodnutí o přestupku podle čl. I bodu 6 novely zákona o přestupcích č. 204/2015 Sb. aplikovat až na přestupky spáchané po dni 1. 10. 2016, a to v souladu s účinností stanovenou pro přechodné ustanovení čl. II odst. 3 téhož zákona. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o typovou námitku, která byla již v minulosti uplatňována také v jiných přestupkových věcech. V rámci své rozhodovací praxe pak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že dotčenou změnu právní úpravy ohledně

- zániku odpovědnosti za přestupek lze aplikovat již na přestupky spáchané po dni 1. 10. 2015.
22. Důvodem je skutečnost, že samotný čl. I bod 6 zákona č. 204/2015 Sb. je zařazen mezi výjimky, na které se vztahuje dřívější nabytí účinnosti daného právního předpisu, tedy již prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, jak vyplývá z čl. XXVI téhož zákona. Přestože čl. II odst. 3, jakožto přechodného ustanovení ke změně ust. § 20 zákona o přestupcích, není ve výčtu ustanovení nabývajících účinnosti již ke dni 1. 10. 2015 zahrnuto, jedná se o pouhou nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby od této doby platilo nové znění § 20 zákona o přestupcích, ale nikoliv jeho přechodné ustanovení, které má pouze akcesorický charakter (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 2 As 168/2018 – 24, a ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018 – 42; odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
23. Pokud žalobce v replice odkázal na dva rozsudky Krajského soudu v Brně pod č. j. 41 A 17/2017 – 62 a č. j. 41 A 23/2017 – 51, je třeba doplnit, že oba byly následně zrušeny v řízení o kasační stížnosti, a to právě s ohledem na skutečnost, že byla námitka prekluze Krajským soudem v Brně v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu považována za důvodnou (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 2 As 168/2018 – 24, a ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 As 155/2018 – 26).
24. Dále žalobce namítal, že byla nezákonně a nepřezkoumatelně stanovena výše uložené pokuty. Konkrétně argumentoval tím, že správní orgány v rozporu se zásadou zákazu sebeobviňování zohlednily jako přítěžující okolnost, že se ke spáchání přestupku nedoznal a neprojevil sebemenší lítost. Krajský soud dává žalobci v kontextu odkazované judikatury za pravdu, že je právem obviněného z přestupku, aby si v řízení zvolil procesní strategii, bez ohledu na to, zda bude spočívat v pasivitě či sdělování nepravdivých informací. Je totiž povinností správních orgánů zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností a případnou skutkovou verzi žalobce spolehlivě vyvrátit. V řízení však nebyl žalobce k podání výpovědi či doznání viny nijak donucován, přičemž správní orgány v rámci odůvodnění rozhodnutí pouze konstatovaly, že by uložení pokuty na spodní hranici nenaplnilo preventivní účel správního trestu a neumožnilo zvýhodnit ty pachatele přestupku, kteří se správním orgánem spolupracují.
25. Tento postup nelze považovat automaticky za porušení zákazu sebeobviňování či nucení obviněného k výpovědi, což ostatně vyplývá také ze žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30. V něm totiž Nejvyšší správní soud připustil, že správní orgán může doznání viny a lítost hodnotit ve prospěch obviněného, a to jako okolnost polehčující. Z toho důvodu není podle názoru krajského soudu možné dospět k závěru, že by byla procesní strategie žalobce a jeho postup v řízení ve vztahu k úvahám o druhu a výši uložené sankce zcela irrelevantní. Obdobně krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 As 268/2017 – 45, ve kterém bylo aprobováno, že neprojevení lítosti ze strany obviněného lze považovat za jednu z okolností majících vliv na posouzení závažnosti přestupku a související úvahy o výši pokuty, která je za jeho spáchání ukládána: „*Při uvážení o výši pokuty v částce 2 000 Kč (sazba u daného přestupku činí 1 500 Kč až 2 500 Kč) bylo na jedné straně přihlédnuto k tomu, že stěžovatel neměl žádný záznam o přestupku v evidenční kartě řidiče, na druhé*

straně však spáchal více přestupků a nevyjádřil minimální lítost. Tyto okolnosti zvýšily závažnost spáchaného přestupku.“

26. Nad rámec uvedeného je pak nutné zohlednit také skutečnost, že k uložení pokuty nad spodní hranicí zákonem stanovené sazby nedošlo ze strany správních orgánů pouze s odkazem na to, že žalobce neprojevil žádnou lítost a ke spáchání přestupku se nedoznal. Správní orgány naopak vycházely také z dalších okolností uvedených v ust. § 12 zákona o přestupcích. Zejména bylo v rámci vymezení přitěžujících okolností poukázáno na závažnost přestupku s ohledem na okolnosti jeho spáchání (zastavěné území obce, nezanedbatelné překročení nejvyšší dovolené rychlosti), míru zavinění a skutečnost, že byla na základě principu absorpce ukládána pokuta za dva přestupky. Úvahy správních orgánů proto považuje krajský soud v tomto ohledu za přezkoumatelné a souladné se zákonem a ustálenou judikaturou.
27. Kromě toho žalobce namítal, že nebylo v řízení prokázáno a dostatečně zdůvodněno, že byly přestupky spáchány z vědomé nedbalosti. Není navíc zřejmé, jak správních orgánů tuto okolnost hodnotily. Krajský soud předně připomíná, že ke spáchání uvedených přestupků postačuje zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Pokud tedy správní orgány dospěly k závěru, že se žalobce přestupků dopustil z nedbalosti vědomé, nemůže mít tato skutečnost vliv na posouzení viny, ale pouze výši uložené pokuty. V tomto ohledu prvostupňový správní orgán v rámci odůvodnění rozhodnutí o přestupcích s odkazem na zákonnou definici příslušné formy zavinění uvedl, že žalobce musel vědět, že se nachází v obci a měl ve vozidle tachometr, který aktuální rychlost ukazuje. Povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem je pak obecně známou, medializovanou a žalobci s ohledem na dřívější přestupky známou skutečností. Žalovaný se s těmito závěry ztotožnil, a to jak v napadeném rozhodnutí, tak ve vyjádření k žalobě. Tyto závěry nepovažuje krajský soud za nepřezkoumatelné.
28. Ve vztahu k věcné argumentaci správních orgánů pak krajský soud uvádí následující. Pokud se jedná o přestupek řízení vozidla bez použití bezpečnostního pásu, Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval, že k jeho spáchání obecně dochází přinejmenším z vědomé nedbalosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 – 46). Na druhou stranu krajský soud nesdílí jednoznačný závěr správních orgánů, že žalobce musel nutně vědět, že jede vyšší než dovolenou rychlostí, protože samotné umístění tachometru ve vozidle ještě z faktického hlediska neznamena, že jej řidič neustále pozoruje. Z toho důvodu bude podle názoru krajského soudu možné v typových případech dovodit spáchání přestupku z vědomé nedbalosti zejména tehdy, pokud se jedná o zásadní a již pocitově (bez nutnosti ověření hodnoty rychlosti na tachometru) rozpoznatelné překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Přestože se těmito okolnostmi správní orgány nezabývaly, nepovažuje krajský soud tuto skutečnost za vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť byla výše pokuty stanovena nad spodní hranicí zákonné sazby rovněž s odkazem na další přitěžující okolnosti (zejm. dva souběžně spáchané přestupky, zastavěná část obce a nezanedbatelné překročení nejvyšší dovolené rychlosti).
29. Krajský soud se poté zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že není porušením zásady dvojího přičítání, pokud je v rámci stanovení výše pokuty přihlédnuto k tomu, že nebylo překročení nejvyšší dovolené rychlosti marginální, resp. při spodní hranici zákonného rozpětí. Jedná se totiž o samotný účel jednotlivých skutkových podstat přestupků spočívajících v různé intenzitě překročení nejvyšší dovolené rychlosti, což je

následně v kontextu individuální okolnosti případu zohledněno v rámci správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 191/2017 – 35). Stejně tak nelze považovat za problematické, pokud správní orgány standardně zohledňují, zda byl přestupek spáchán v zastavěné části obce, v denní době a za zvýšeného provozu či nikoliv. Jedná se totiž o skutečnosti, které daná skutková podstata přestupku přímo nereflektuje (rozlišováno pouze spáchání přestupku v obci nebo mimo obec), přestože mají nepochybně vliv na závažnost přestupku a míru společenské škodlivosti. Hodnocení těchto okolností je pak v dispozici uvážení správních orgánů, a to při znalosti místních podmínek a silničního provozu. Související tvrzení žalobce, že bylo spáchání daných přestupků v dopoledních hodinách a v den pracovního klidu polehčující okolností, je ničím nepodloženou spekulací.

30. Za důvodnou dále krajský soud nepovažoval ani námitku neuvedení ust. § 12 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Dotčené ustanovení totiž nestanovovalo druh a výměru sankce (dnes správního trestu), která mohla být žalobci za spáchané přestupky uložena. Naopak se jednalo o demonstrativní výčet obecných polehčujících a přitěžujících okolností, včetně zakotvení zásady absorpce. Krajský soud považuje z hlediska naplnění požadavků na formulaci výroku rozhodnutí o přestupku podle ust. § 77 zákona o přestupcích za zcela dostačující, pokud bylo na ust. § 12 daného zákona v kontextu individuálních okolností případu odkázáno až v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Pokuta byla totiž žalobci uložena podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, jak bylo ve výroku napadeného rozhodnutí výslovně uvedeno.
31. Krajský soud uvádí, že ze žalobní argumentace nevyplývá, z jakého důvodu měly správní orgány posuzovat, zda je pro žalobce pozdější právní úprava ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod ve spojení s ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích příznivější. V tomto ohledu tak zůstal žalobce pouze v rovině obecného a ničím nepodloženého tvrzení. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že po spáchání přestupků nenabyla účinnosti žádná novela zákona, která by měla vliv na protiprávnost a právní kvalifikaci jednání žalobce, popř. druh a výměru pokuty, která mu byla uložena. V tomto ohledu došlo následně pouze k přesunutí zákonného rozpětí pro uložení pokuty za daný druh přestupků do ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, což bylo žalovaným reflektováno jak ve výroku, tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
32. K námitce, že mělo ve věci být využito žalovaným institutu mimořádného snížení pokuty podle ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, krajský soud předesílá, že se ve vztahu k výměře pokuty nepochybně jedná o právní úpravu příznivější, která by in abstracto mohla být v odvolacím řízení aplikována. V předmětné věci však má krajský soud za to, že tento nový institut nebylo na místě aplikovat. Důvodem je skutečnost, že žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vysvětlil důvody, proč považoval snížení uložené pokuty pouze v horní polovině zákonem stanoveného rozpětí za dostačující. Ze správního spisu či argumentace žalobce pak nevyplývaly žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by byla některá z taxativně stanovených podmínek pro mimořádné snížení pokuty naplněna (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45).

VII. Závěr a náklady řízení

33. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. února 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

